

Dispozitivul

Articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 650/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și acceptarea și executarea actelor autentice în materie de succesiuni și privind crearea unui certificat european de moștenitor

trebuie interpretat în sensul că

nu se opune ca, atunci când un moștenitor a înscris la o instanță din statul membru în care își avea reședința obișnuită o declarație de acceptare sau de renunțare la succesiunea unui de cuius care, la data decesului său, avea reședința obișnuită într-un alt stat membru, un alt moștenitor să solicite înscrierea ulterioară a acestei declarații la instanța competentă din acest din urmă stat membru.

(¹) JO C 37, 24.1.2022.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 30 martie 2023 (cerere de decizie preliminară formulată de Consiglio di Stato – Italia) – Green Network SpA/SF, YB, Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA)

[Cauza C-5/22 (¹), Green Network (Somație de rambursare a cheltuielilor)]

(Trimitere preliminară – Piața internă a energiei electrice – Directiva 2009/72/CE – Articolul 37 – Anexa I – Atribuțiile și competențele autorității naționale de reglementare – Protecția consumatorilor – Cheltuieli administrative de gestiune – Competența autorității naționale de reglementare de a dispune rambursarea sumelor plătite de clienții finali în temeiul unor clauze contractuale sancționate de această autoritate)

(2023/C 179/09)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Consiglio di Stato

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Green Network SpA

Pârâți: SF, YB, Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA)

Dispozitivul

Articolul 37 alineatul (1) literele (i) și (n) și alineatul (4) litera (d) din Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE, precum și anexa I la Directiva 2009/72

trebuie interpretate în sensul că

nu se opun ca un stat membru să confere autorității naționale de reglementare competența de a obliga întreprinderile din domeniul energiei electrice să ramburseze clienților lor finali suma corespunzătoare contraprestației plătite de aceștia cu titlu de „cheltuieli de gestiune administrativă” în temeiul unei clauze contractuale considerate nelegală de această autoritate, chiar și în cazurile în care această somație de rambursare nu se bazează pe motive de calitate a serviciului în cauză prestat de întreprinderile respective, ci pe încălcarea unor obligații de transparență tarifară.

(¹) JO C 128, 21.3.2022.